

ved sin Bestemmelse om den Eneret, der skal tilkomme Kystfejterne til Aalegaardsfiskeri udfor deres Grunde, en Forudbetæning om den i vor Ret utvivlsomt anerkjendte Hovedregel med Hensyn til Afdelingen til Fiskeri i Havet, at dette Fiskeri staar aabent for Alle. Denne Regel, der tydelig er udtalt i Fredn. af 2den Januar 1740, faar en naturlig Begrænsning ved den af de allerhøjeste Reskripter af 12te Maj 1696 og 15de Decbr. 1758, jfr. Rancellicirkulæverne af 1ste og 4de Mai 1819, fremgaaende Regel, at det kun er de danske Undersaatter, hvem Fiskeriet paa dansk Soterritorium tilkommer. Hvad Maaden for Fiskeriets Udøvelse i Havet angaar, har Danske Lov i 5—10—45, der iøvrigt handler om Limfjorden, en almindelig Bestemmelse om Rasteviddene i de Garnredstaber, der bruges til Fiskeri, hvilken Bestemmelse vel ikke vides at have haft nogen direkte praktisk Betydning, men dog, som udtalende et Princip om Lovgiverens Berettigelse til at give begrænsende Forordninger i saa Henseende, ikke er uden Betydning. Disse Lovgivningsbestemmelser indeholde, hvor saa de end ere, et tilstrækkeligt Omrids til Rasteviddene af Retten til at drive Fiskeri i Almindelighed, og de lade i Grunden i saa Henseende Intet tilbage, om det end vel nok tør siges, at det kan være hensigtsmæssigt, om Fundamentalsætningerne udvikes noget nærmere, navnlig forsaavidt angaar Retten til Fiskeri i Havet, og at de Undtagelser fra Hovedreglen, som i Tidernes Løb have udviklet sig, tilbørlig baseres paa Sedvane, saa en udtrykkelig Omtale i Lovgivningen. Med Hensyn til Beskyttelse for Fiskeriretten og Straf for Indgrib i den have vi kun den ubestemte Forordning i 5—10—25 om at „staa til Rette som for Ujæmnelighed“ jfr. Pl. 26de Oktbr. 1751 og 15de Septbr. 1827; iøvrigt maa man holde sig til de almindelige Bestemmelser om Ejendomsrettens Sikkerhed og de almindelige kriminalistiske og politiretlige Regler og Grundsætninger. I saa Henseende turde der derfor være Grund til at søge fremkaldt en mere detailleret Lovgivning.

Hvad endelig angaar Udøvelsesmaaden af Fiskeriet, da er det utvivlsomt, at vor nugældende Lovgivning kun kan være fyldestgørende, hvor der drives et ringe Fiskeri, af saa Fiskere og med saa Arter af Redstaber, men at den ingenlunde kan tilfredsstille de Krav, som stilles, hvor en Mængde Fiskere med talrige forskjelligartede Redstaber samles paa Fiskepladserne. En hertil svarende Lovgivning have vi for Limfjorden, hvis fra gammel Tid af rige og for den omboende Befolkning overordentlig betydningsfulde Fiskeri har fremkaldt en righoldig Lovgivning, som omfatter alle de Forhold, hvis Ordning kræves ved en større Fiskeridrift, og tillige — i hvert Fald naar bortses fra de siden Loven af 29de Decbr. 1857 udkomne Bestemmelser — maa siges at indeholde en bifaldsværdig Udvikling af de Grundsætninger, som altid bør være de raadende ved enhver rationel Ordning af en saadan Fiskeridrift. Naar Lovgivningen ikke hidtil paa lignende Maade har beskæftiget sig med Fiskerierne udenfor Limfjorden, da er dette vistnok aldeles naturlig begrundet deri, at de ikke i nogen højere Grad have krævet til en Ordning i det Specielle, idet hverken de stedlige Naturforhold have medført Trang hertil eller større Mængde paa værdifuld Fisk og derved fremkaldt Tilstrømning af Fiskere have gjort det til en Nødvendighed for Lovgiveren at gaa i det Enkelte med Forordninger. Det er navnlig Limfjordsfiskeriets store Betydning som Erhvervs- eller endog Subsistenskilde for den omboende Befolkning, som tidlig har maattet hendirige Regeringens Opmærksomhed paa ved Lovforordninger at stille Forholdene saaledes, at der værnedes om dets Bestaaen fra Slægt til Slægt, hvilket Formaal nødvendig maatte medføre Bænd paa Friheden i Brug af Redstaber, der maatte anses for skadelige, og Fiskemaader, der vilde forstyrre Rødvægt i Afdelingen til Udøvelse af de forskjellige Fiskerier, af hvilke det ene ikke maatte begunstiges paa Bekostning af det andet. Det vil ogsaa med Hensyn til Limfjorden kunne anføres som ikke uden Betydning i den her omhandlede Henseende, at den i sin Tid, indtil 1825, ikkun havde eet smalt Indløb fra det aabne Hav, og at Indløbene nu fra begge Sider mod Vest og Ost ere meget snævre, hvorfor en overdreven Drift af Fiskeriet her vil kunne vise sin Virkning ved Opfiskning, medens saadant mindre staar til at besyrgte i Fiskebønde som f. Ex. Dre-sund og Bølterne, der staa i en mere aaben Forbindelse med Havet til begge Sider. Hertil kommer, at den Mængde Fiskeriredstaber der hidtil er kommet i Brug i Limfjorden, i saa vidt de har været